

28.9.2010

Dnro 709/4/09

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jussi Pajuoja

Esittelijä: Vanhempi oikeusasiamiehensihteeri Juha Haapamäki

MENETTELY ASEIDEN VÄLIAIKAISESSA HALTUUNOTOSSA

1

KANTELU

A arvosteli 26.2.2009 päivätyssä kantelussaan nimismies B:n menettelyä ampuma-aseasiassa. A:n mukaan hänet veloitettiin tuomaan metsästysaseensa - - - poliisiasemalle tekaistun syyn perusteella. B ei ollut ilmoittanut pätevää syytä aseiden takavarikolle eikä myöskään ilmoittanut takavarikon jatkumisesta. A piti lainvastaisena sitä, että aseiden takavarikko oli kantelun tekohetkellä jatkunut yli kolme kuukautta.

- - -

3

RATKAISU

3.1

Tapahtumatietoja

Selvityksen mukaan A toi haulikkonsa ja metsästyskiväärinsä erään pohjoissuomalaisen kihlakunnan poliisilaitokselle 22.10.2008. Tuona päivänä kirjatun ilmoituksen - - - mukaan "nimismies (B:n nimi) haluaa selvittää, onko (A:n nimi) enää edellytyksiä ampuma-aseiden hallussapitämiseen" ja että A toi aseensa vapaaehtoisesti poliisilaitokselle. A:n mukaan B velvoitti hänet tuomaan aseet tekaistun syyn perusteella.

Nimismies B teki A:ta kuultuaan 2.12.2008 päätöksen aseiden väliaikaisesta haltuunotosta. Syyksi toimenpiteisiin on merkitty "ampuma-aselain mukainen tutkinta sen seikan selvittämiseksi, että onko (A:n nimi) edellytyksiä ampuma-aseiden hallussapitämiseen." Lisäksi päätöksessä on todettu, että poliisilaitos ottaa aseet haltuun, koska "on perusteltu syy epäillä, että niitä käytetään väärin". Lisäksi päätöksessä todetaan, että "- - - poliisille tehtyjen ilmoitusten perusteella aseet on otettu väliaikaisesti poliisin haltuun. Tämän jälkeen on kirjattu vielä ilmoitus - - -." Päätökseen on rastitettu perusteeksi ampuma-aselain 92, 93 ja 94 §. Lisäksi on rastitettu perusteluksi "Poliisilaitos jatkaa edellä mainittujen esineiden haltuunottoa".

Poliisin paikallisorganisaatio uudistui vuoden 2009 alusta. Kantelun tarkoittama asia tuli - - - poliisilaitoksen komisarion käsiteltäväksi. Hän päätti A:ta kuultuaan 6.3.2009, että asiassa ei ole perusteita aselupien peruutukselle eikä edes varoitukselle. A sai aseensa takaisin 9.3.2009.

3.2 Kannanotot

3.2.1 Oikeusohjeita ja lähtökohtia

Ampuma-aselain 92 §:n 1 momentin mukaan jos on perusteltu syy epäillä, että ampuma-asetta, aseiden osaa, patruunoita tai erityisen vaarallisia ammuksia käytetään väärin, taikka jos niitä koskevan luvan peruuttaminen on pantu vireille, poliisin on viipymättä tehtävä päätös esineiden ottamisesta väliaikaisesti poliisin haltuun.

Tässä momentissa säädetään aseiden väliaikaisesta haltuunotosta tehtävän päätöksen perusteista, joita on kaksi. Ensinnäkin tällainen päätös on tehtävä, jos on perusteltu syy epäillä, että asetta käytetään väärin. Toinen tilanne on se, että aseluvan peruuttaminen on pantu vireille. Molemmissa tapauksissa poliisilla on nimenomaan velvollisuus tehdä päätös väliaikaisesta haltuunotosta. Päätös on tehtävä viipymättä, mutta mitään ehdotonta aikarajaa ei ole asetettu.

Tässä yhteydessä totean, että joka tapauksessa aseiden väliaikaisen poisottamisen perusteena voi lain sanamuodon mukaan olla pelkästään se muodollinen peruste, että aseluvan peruuttamisasia on pantu vireille. Laissa ei kuitenkaan ole säädetty siitä, millä perusteilla luvan peruuttamismenettely voidaan tai on pantava vireille (ampuma-aseluvan peruuttamisen edellytyksistä on sinänsä säädetty ampuma-aselain 67 §:ssä). Pidän tätä ongelmallisena, kun kysymys on perusoikeutena turvattuun omaisuuden suojaan puuttumisesta.

Selvää on, että aselupaharkinnan vireillepanolle tulee olla asialliset perusteet, jotka ovat yhteydessä luvan peruuttamisen edellytyksiin. Ampuma-aselain 67 §:n mukaan ampuma-aseen hallussapitoon oikeuttava lupa voidaan peruuttaa (muun muassa), jos:

- 1) luvanhaltija on syyllistynyt väkivaltaista käyttäytymistä osoittavaan rikokseen, rikoslain 50 luvun 1–4 §:ssä tarkoitettuun rikokseen tai muuhun rikokseen, joka osoittaa hänet sopimattomaksi hankkimaan tai pitämään hallussa ampuma-aseita, aseiden osia, patruunoita tai erityisen vaarallisia ammuksia;
- 2) luvanhaltija on syyllistynyt törkeään ampuma-aserikokseen, ampuma-aserikokseen tai ampuma-aserikkomukseen taikka muuhun ampuma-asetta käyttäen tehtyyn rangaistavaan tekoon;
- 3) luvanhaltija on rikkonut lupaehtoja tai muuten osoittanut piittaamattomuutta ampuma-aseita, aseiden osia, patruunoita tai erityisen vaarallisia ammuksia koskevien säännösten noudattamisessa;
- 4) luvanhaltijaa on hänen terveydentilansa taikka omaa tai toisen turvallisuutta vaarantavan elämäntapansa tai käyttäytymisensä vuoksi pidettävä sopimattomana hankkimaan tai pitämään hallussa ampuma-aseita, aseiden osia, patruunoita tai erityisen vaarallisia ammuksia.

Herää joka tapauksessa kysymys, millä todennäköisyyden asteella ampuma-aseluvan peruuttamisharkintaan tulisi ryhtyä. Asian luonteen vuoksi kynnyks ei voine olla korkea eli lähinnä kysymys voinee olla vain siitä, että jonkin konkreettisen tosiseikan perusteella on syytä epäillä, että luvan edellytyksiä ei enää ole. Käsitykseni mukaan tämänsuuntaisesti asiaa on käytännössä tulkittukin. Olisi kuitenkin mielestäni syytä harkita, tulisiko asiasta nimenomaisesti säätää laissa.

Ampuma-aselain 92 §:n 2 momentissa puolestaan säädellään aseiden tosiasiallista poisottamista. Sen mukaan poliisimiehen on otettava ampuma-ase, aseiden osa, patruunat ja erityisen vaaralliset ammuksot pois niiden haltijalta, jos niiden väärinkäytön vaara on ilmeinen. Poliisimiehen on viipymättä ilmoitettava pois ottamisesta sen paikan poliisilaitokselle, jonka toimialueella esineet on otettu pois niiden haltijalta, tai luvanhaltijan kotikunnan poliisilaitokselle. Poliisin on 14 vuorokauden kuluessa esineiden pois ottamisesta ryhdyttävä toimenpiteisiin päätöksen tekemiseksi esineiden ottamisesta väliaikaisesti poliisin haltuun tai luovutettava pois otetut esineet takaisin niiden haltijalle.

Tämän lainkohdan soveltaminen edellyttää sitä, että väärinkäytön vaaran tulee olla ilmeinen. Poisottaminen ei ole harkinnanvaraista, vaan ase on otettava pois, jos edellytykset tähän ovat olemassa. Aseen poisottamisen jälkeen tulee sitten määräajassa joko ryhtyä toimenpiteisiin 1 momentin mukaisen väliaikaisen haltuunottopäätöksen tekemiseksi tai palautettava ase. Tämä lain 92 §:n 2 momentti käsittelee siis menettelyä, kun päätöstä väliaikaisesta haltuunotosta ei ole tehty. Selvää on, että jo tehty päätös väliaikaisesta haltuunotosta oikeuttaa poliisin ottamaan aseet tosiasiallisestikin haltuunsa.

Tässä yhteydessä totean, että 2 momentissa väärinkäytön vaaran tulee olla ilmeinen, kun taas 1 momentissa toimenpiteen kynnyks on "perusteltu syy epäillä". Kuitenkin mielestäni aseiden 2 momentin mukaisen poisoton tulisi voida tapahtua alemmalla kynnyksellä kuin varsinaisen väliaikaisen haltuunoton. Näin on poliisihallituskin lausunnossaan katsonut. Ongelmana on, että laissa toimenpiteiden kynnykset näyttävät olevan toisinpäin: "ilmeinen" väärinkäytön vaara viittaa nähdäkseni suurempaan todennäköisyyden asteeseen kuin "perusteltu syy epäillä" väärinkäyttöä.

Ampuma-aselain 94 §:n mukaan päätös, jolla ampuma-ase on väliaikaisesti otettu poliisin haltuun, on voimassa enintään kolme kuukautta. Poliisi voi erityisestä syystä jatkaa päätöksen voimassaoloaikaa enintään kuudella kuukaudella kerrallaan. Kolmen kuukauden aikana on siten tehtävä väliaikaisen haltuunoton jatkamispäätös tai peruutettava lupa tai annettava varoitus (ja palautettava ase) tai vain palautettava ase. Korostan, että kahdessa viimeksi mainitussa tapauksessa sekä päätös että aseeseen palauttaminen on tehtävä päätöksen voimassaoloaikana.

Lisäksi on noussut esiin kysymys hallintolain soveltamisesta. Ampuma-aselain 98 §:n mukaan ampuma-aseluvan peruuttamista koskevassa tutkinnassa noudatetaan, mitä poliisilain 4 luvussa säädetään (jossa säädetään poliisitutkinnasta). Toisaalta hallintolain 4 §:n mukaan hallintolakia ei sovelleta poliisitutkintaan. Herää siis kysymys, eikö hallintolakia sovelletakaan ampuma-aseluvan peruuttamisessa.

Ampuma-aselain esitöiden perusteella arvioituna lain 98 § tarkoittaa nähdäkseni vain varsinaisia tutkintatoimenpiteitä. Hallituksen esityksen (HE 183/1997) mukaan säännöksen tarkoituksena on ollut tehostaa asian selvittämistä ja selkeyttää eri henkilöiden asemaa. Tähänkin nähdessä lakia on mielestäni perusteltua tulkita siten, että maininta poliisilain 4 luvun soveltamisesta ei sulje pois hallintolakia (eikä hallintolainkäyttölakia). Ampuma-aselain 98 §:ssä ei sitä paitsi säädetä, että tuo tutkinta olisi poliisitutkintaa, vaan että tutkinnassa noudatetaan, mitä poliisilain 4 luvussa säädetään. Näin ollen esimerkiksi ampuma-aseluvan peruuttamista koskevan asian käsittelyä koskevat yleiset vaatimukset, asianosaisen kuuleminen, asian ratkaiseminen ja päätöksen perustelevuus on säännelty hallintolaissa. Näin on katsonut myös poliisihallitus lausunnossaan. Muu tulkinta johtaisi mielestäni kestävämpään tilanteeseen perustuslain 21 §:nkin kannalta.

Edellä todettu vaikuttaa esimerkiksi ampuma-aselain 95 §:n tulkintaan. Sen mukaan poliisin on viipymättä ilmoitettava väliaikaisesta haltuunotosta tehdystä päätöksestä luvanhaltijalle. Väliaikaista haltuunottoa koskevassa ilmoituksessa on mainittava haltuunoton syy. Poliisin on laadittava väliaikaisesta haltuunotosta pöytäkirja tai tehtävä niistä merkintä muuhun asiakirjaan.

Hallintolain vaatimukset hallintoasian ratkaisemisesta ja päätöksen tiedoksiantamisesta asettavat selvästi pitemmälle meneviä vaatimuksia kuin viimeksi mainittu ampuma-aselain säännös. Näin ollen tässä suhteessa ei riitä, että menettely on ampuma-aselain mukainen. Väliaikaisesta haltuunotosta ja sen jatkamisesta on tehtävä perusteltu kirjallinen päätös, johon on liitettävä valitusosoitus ja joka on annettava tiedoksi hallintolaissa säädetyllä tavalla.

3.2.2

Aseiden haltuunotto 22.11.2008

Sopimus aseiden säilyttämisperusteena

A on tuonut aseensa poliisilaitokselle mitä ilmeisimmin poliisiin aloitteesta. Se, että hän toi ne itse, ei välttämättä ole osoitus aidosta vapaaehtoisuudesta. Ei ole tarkempaa selvitystä siitä, mitä A:n kanssa on keskusteltu ennen aseiden tuomista, mutta ainakin kantelun perusteella näyttää siltä, että A ei ole nähnyt muuta toimintavaihtoehtoa.

B:n vetoaman sopimuksen osalta totean, että poliisipäällikön lausunnon mukaan säännöksiin perustumat sopimukset yksittäisten henkilöiden ja poliisilaitoksen välillä ovat ehdottomasti kiellettyjä. Tästä on eri yhteyksissä tiedotettu henkilöstölle. Myös poliisihallitus toteaa, että ampuma-aseiden säilyttäminen poliisilaitoksilla luvanhaltijan ja poliisilaitoksen välisillä sopimuksilla ei ole ampumaselain mukainen menettely; haltuunoton ja säilytyksen tulee tapahtua ampuma-aselaisissa säädettyjä menettelyjä käyttäen. Käytettävissäni olevan selvityksen perusteella kysymys on B:n vastuulle jäävästä menettelystä.

Poliisilaitoksen ja poliisihallituksen kanta sopimukseen on siis yksiselitteisen kielteinen. Näin näyttää olevan riippumatta siitä, onko sopimuksen aitous kyseenalaista vai ei. Minulla ei ole huomauttamista tähän lausunnonantajien kantaan ja totean vielä seuraavaa. Kun aseiden poisottaminen on luonteeltaan pakkotoimenpide, niin sen perustaminen suostumukseen tai sopimukseen, on ongelmallista. Tavallinen kansalainen voi helposti kokea poliisimiehen kysymykset tai ehdotukset kehoituksiksi tai käskyiksi, joista ei voi kieltäytyä. Poliisimiehen pitäisikin tyytyä arvioimaan sitä, ovatko lainmukaiset edellytykset aseiden poisottamiselle olemassa.

Luonnollisesti tulee pyrkiä siihen, että ase saadaan sovinnollisesti poliisiin haltuun. Tämä on kuitenkin eri asia.

Aseiden poisoton perusteet muutoin

Poliisilaitos on ottanut A:n aseet haltuunsa ennen kuin mitään päätöstä niiden väliaikaisesta haltuunotosta oli tehty. Näin ollen tässä vaiheessa olisi kysymys 92 §:n 2 momentin tarkoittamasta tilanteesta. Lainkohta edellyttää, että väärinkäytön vaara on ilmeinen. Tältä kannalta arvioituna totean tapauksesta seuraavaa.

Selvityksistä käy ilmi, että A:n aseet ovat aiemminkin olleet epävirallisesti säilytettävänä poliisilaitoksella. B on todennut, että " (A:n nimi) ja asiaan muiden osallisten sekä ulkopuolisten kanssa olen joutunut virkani puolesta silloisena - - - nimismiehenä keskustelemaan puhelimitse (A:n nimi) aseista, miten aseet voivat olla (A:n nimi) hallussa eikä poliisi ota aseita pois." Vuonna 2008 A ja hänen vaimonsa olivat tehneet toisistaan useita rikosilmoituksia.

Lääninhallituksen poliisiosasto katsoo lausunnossaan, ettei asiakirjoista saatavan selvityksen perusteella voida selvästi todeta A:n kohdalla olleen olemassa perusteltua syytä epäillä, että ampumaseita käytettäisiin väärin. Poliisiosaston näkemyksen mukaan tämän perusteen käyttämiselle ei ole siis ollut selvää edellytystä olemassa. Oikeampi peruste olisi poliisiosaston mukaan ollut se, että hallussapitolupien peruuttaminen on pantu vireille, mihin sinänsä on ollut perusteita.

Poliisihallitus puolestaan on todennut, että aselupaharkinta olisi tullut aloittaa jo silloin, kun poliisilaitokselle tuli tieto kärjäoikeuden elokuussa 2008 tekemästä (lainvoiman saaneesta) päätöksestä A:n

lähestymiskiellosta. Poliisihallitus viittaa sisäasiainministeriön poliisiosaston lokakuussa 2007 antamiin ampuma-aselupien yhtenäistämisohjeisiin, joiden mukaan lähestymiskiellossa olevalta henkilöltä tulee peruuttaa ampuma-aseluvat.

Voin yhtyä lääninhallituksen poliisiosaston näkemykseen siinä mielessä, että saadussa selvityksessä ei mielestäni ole tuotu esille erityisen vakuuttavia tai ainakaan kovin yksilöityjä perusteita sille, että aseiden väärinkäytön vaara olisi ollut ilmeinen nimenomaan marraskuussa 2008. Tuolloin puolin ja toisin tehdyt rikosilmoitukset (esimerkiksi kunnianloukkauksia) eivät ole laadultaan olleet vakavia eivätkä ne ole olleet väkivaltarikosepäilyjä tai uhkailuja. Ainakin osassa tapauksia rangaistusvaatimus on peruttukin jo ennen B:n päätöstä. Toki rikosilmoitukset ovat osoitus siitä, että A:n avioeroprosesiin on liittynyt ristiriitoja. Tästä kertoo myös A:lle elokuussa 2008 määrätty lähestymiskielto. Lisäksi harkinnassa ovat ilmeisesti vaikuttaneet vuotta 2008 aiemmat tapahtumat. Niiden osalta ei kuitenkaan ole tarkempaa selvitystä siitä, mitä tapahtumista lopulta on selvinnyt.

Kaikkien tilanteen arvioimiseen vaikuttavien seikkojen yksityiskohtainen selvittäminen (esimerkiksi B:n eri ihmisten kanssa käymien keskustelujen sisältö) jälkikäteen liene edes mahdollista ja siten myös niiden merkityksen jälkikäteen punninta on vaikeaa. Kysymys on väliaikaisesta turvaamistimenpiteestä, eikä kynnyksensä ole erityisen korkea. B:n arviota aseiden väärinkäytön vaarasta ei voidakaan pitää sillä tavoin perusteettomana, että se antaisi aiheita arvosteluun.

Lisäksi on otettava huomioon, että joka tapauksessa olisi ollut mahdollista heti tehdä päätös aseiden väliaikaisesta haltuunotosta sillä perusteella, että niitä koskevan luvan peruuttaminen oli pantu vireille. Vireilletulohan oli todettu jo 22.10.2008 kirjatussa S-ilmoituksessa.

Poliisihallituksen lausunnosta totean yleisesti, että lähestymiskielto voi olla sinänsä vahva peruste arvioitaessa väliaikaista haltuunottoa, mutta ainakaan hallussapitoluvan peruuttamisen perusteena ei mielestäni ole riittävää pelkkä muodollinen lähestymiskiellon toteaminen. Aina pitää kussakin yksittäistapauksessa arvioida, osoittavatko lähestymiskiellon perusteet konkreettisesti henkilön sopimattomuutta ampuma-aseen hallussapitoon.

Katson, ettei ole tullut ilmi nimismies B:n tältä osin menetelleen tavalla, joka antaisi minulle aiheita muuhun kuin, että kiinnitän hänen huomiotaan edellä esittämiini näkökohtiin varsinkin aseiden sopimuksenvaraisesta säilyttämisestä.

3.2.3

Päätös väliaikaisesta haltuunotosta 2.12.2008

Sen jälkeen, kun ampuma-ase on otettu poliisin haltuun, on 14 vuorokauden kuluessa ryhdyttävä toimenpiteisiin päätöksen tekemiseksi esineiden ottamisesta väliaikaisesti poliisin haltuun. Jo lainsanamuodosta käy ilmi, että itse päätöstä ei tarvitse tehdä tuossa ajassa. Lääninhallituksen poliisiosaston mukaan 14 vuorokauden kuluessa on ryhdyttävä toimenpiteisiin luvan haltijan kuulemiseksi tai muuhun asian alustavaan selvittämiseen. Voin yhtyä tähän käsitykseen.

B:n selvityksen mukaan 22.10. ja 2.12.2008 välinen aika kului A:n tavoittamiseen ja että saatiin sovitua molemmille sopiva päivä asian käsittelylle. Vaikka tämän tarkempaa selvitystä ei olekaan käytettävissä, niin en katso olevan aiheita epäillä, etteikö B olisi 14 vuorokauden kuluessa ryhtynyt toimenpiteisiin päätöksen tekemiseksi. Tältä osin ei siten ole tullut ilmi lainvastaista menettelyä.

Mitä tulee päätöksen perusteluihin, totean olevan hieman epäselvää, mihin B:n päätös on perustunut. Selvästi virheellisenä pidän päätöksen toteamusta siitä, että "poliisilaitos jatkaa edellä mainittujen

esineiden haltuunottoa" - tuo lausuma olisi tullut kysymykseen jos olisi ollut kysymys aiemman väliaikaisen haltuunottopäätöksen jatkamisesta ampuma-aselain 94 §:n nojalla.

Myöskään poliisiosasto ei ole pitänyt B:n päätöksen perusteiden kirjaamista onnistuneena.

Joka tapauksessa päätös A:n aseiden väliaikaisesta haltuunotosta on voitu ampuma-aselain 92 §:n 1 momentin mukaan perustaa jo pelkästään siihen tosiasiaan, että niitä koskevien lupien peruuttamisharkinta oli vireillä. Tähän perusteeseen on myös B:n päätöksessä viitattu. Lupaharkinnan käynnistämiseen on sinänsä ollut perusteita. En katsokaan olevan aihetta enää tässä yhteydessä arvioida enemmälti jo edellä kohdassa 3.2.2 käsiteltyä kysymystä mahdollisesta aseiden väärinkäytöstä.

Näin ollen B:n päätöksen lopputulos ei anna aihetta arvosteluun. Kiinnitän kuitenkin hänen huomiotaan päätösten selkeään perustelemiseen.

3.2.4

Komisarion menettely

Aseita ei ole palautettu A:lle ampuma-aselain 94 §:ssä säädettyssä kolmen kuukauden määräajassa. Tuo määräaika on alkanut 2.12.2008 ja asiaa hoitanut komisario on tehnyt päätöksensä vasta 6.3.2009 ja aseet on palautettu A:lle 9.3.2009. Väliaikainen haltuunottopäätös on kuitenkin lain mukaan voimassa vain kolme kuukautta. Tuona aikana olisi pitänyt tehdä joku ampuma-aselain 94 §:n 1 momentissa mainituista vaihtoehtoisista ratkaisuksista. Tässä tapauksessa se olisi ollut aseiden palauttaminen, kun väliaikaista haltuunottoa ei ole jatkettu eikä hallussapitolupia peruttukaan.

Sinänsä ei voitane vaatia, että poliisi aina konkreettisesti luovuttaisi aseiden ko. määräajan kuluessa. Riittävää on, että määräajan kuluessa tehdään päätös sekä varataan aseiden omistajalle mahdollisuus saada aseensa.

Kun komisario oli päätenyt siihen, ettei lupia peruuteta, olisi myös muodollinen päätös tullut tehdä ja aseet palauttaa kolmen kuukauden määräajan kuluessa. Kun päätös on ollut myönteinen A:lle, ei hänen kuulemisensa takia olisi ollut tarpeen viivyttää päätöstä.

Joka tapauksessa komisario on selvityksensä mukaan jo selvästi ennen määräajan umpeen kulumista yrittänyt tavoittaa kantelijaa ja määräaika on ylittynyt vain muutamalla päivällä. Apulaispoliisipäällikkö on todennut poliisilaitoksen jo huomauttaneen komisariolle määräaikaisten noudattamisesta. Näihin seikkoihin ja komisarion muutoin selvityksessään esittämään nähden pidän riittävänä, että kiinnitän hänen huomiotaan edellä lausumaani ampuma-aselain määräajoista.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdassa 3.2.2 esittämäni käsityksen apulaispoliisipäällikkö B:n menettelyn virheellisyydestä hänen tietoonsa. Lisäksi kiinnitän hänen huomiotaan päätösten selkeään perustelemiseen kohdassa 3.2.3 toteamani johdosta. Komisarion huomiota kiinnitän kohdassa 3.2.4 toteamani perusteella ampuma-aselain määräaikaisten noudattamiseen. Näistä syistä lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni sekä apulaispoliisipäällikkö B:lle että komisariolle.

Lisäksi totean, että olen edellä kohdassa 3.2.1 käsitellyt eräitä ampuma-aselain 8 luvun menettelytapoja ja turvaamistoimenpiteitä koskevien säännöksiä tulkintakysymyksiä. Nyt käsiteltävänä ollut kantelu ei suinkaan ole ainoa tapaus, jossa laillisuusvalvonnassa on havaittu olleen ongelmia näiden

säännösten soveltamisessa. Ampuma-aselainsäädännön uudistaminen on käynnissä, mutta poliisihallituksen lausunnon mukaan tuossa yhteydessä ei ole tarkoitus muuttaa ampuma-aselain 8 lukua. Lausunnon mukaan ampuma-aselain 92 §:n tarkoittamista väliaikaisesta haltuunotosta eikä poisotosta ole myöskään annettu poliisille käytäntöjen yhtenäistämishjettä. Saatankin huomioni sekä poliisitoimintaa johtavan ja valvovan poliisihallituksen että ampuma-aselain säädösvalmistelusta vastaavan sisäasiainministeriön tietoon arvioitaessa ohjeistuksen, koulutuksen ja lainsäädännön kehittämistarpeita.

Muihin toimenpiteisiin asia ei anna aiheutta.